

РЕШЕНИЕ

№ 22246

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6835** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Р. Й. В. срещу съдебно решение № 2064/30.04.2024 г. по н.а.х.д. № 14593/2022 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 103 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 11-01-328 от 25.10.2022 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/, с което на касатора, като общински съветник при Столичен общински съвет, на основание чл. 141, ал. 2 вр. ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за обществените поръчки /ППЗОП/ (обн. ДВ, бр. 28 от 08.04.2016 г.) вр. чл. 32, ал. 1 ЗАНН е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100.00 лв. за нарушение на чл. 58, ал. 1 вр. чл. 141, ал. 2 ППЗОП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Твърди се липса на мотиви, обосноваващи извода на съда, че констатираните обстоятелства представляват нарушение на чл. 141, ал. 2 вр. чл. 58, ал. 1 ППЗОП. Излага подробни доводи, че заложеният критерий за подбор „едно строителство“, не е еквивалентен по смисъл и съдържание на „един договор“, в каквато посока е и константната практика

по приложение на чл. 63, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗОП. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да бъде отменено НП. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на АДФИ, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли да се отхвърли. Претендира юриск. възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на инстанционен контрол.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля – актосъставител И. М., както и писмените доказателства, приложени в административната преписка. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 58, ал. 1 вр. чл. 141, ал. 2 ППЗОП, като деянието не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Съдът обаче, не споделя направените от СРС правни изводи за осъществен състав на нарушението.

Посоченото в НП нарушение, изразяващо се в неизпълнението на задължението по чл. 58, ал. 1 ППЗОП комисията да класира участниците по степента на съответствие на офертите с предварително обявените от възложителя условия, не е осъществено от обективна страна.

В контекста на настоящия казус следва да се приеме, че възложителят е поставил като критерий за подбор извършване на едно строителство, включващо извършени строително-монтажни дейности по ново изграждане или реконструкция на улично осветление, включващо минимум 3000 (три хиляди) светодиодни осветителни тела. Никъде в заложения критерий не е посочено като изискване да е изпълнен конкретен брой договори, респ. строително-монтажните дейности да са изпълнени само в рамките на един договор. Т. е. и граматическото тълкуване на горепосочения текст – изпълнени строително-монтажни дейности, включващи минимум 3000 светодиодни осветителни тела, т.е. извършени множество такива дейности, а не една единствена такава.

От изложеното следва, че съответствието на всеки кандидат с определения от възложителя критерий за подбор може да бъде доказано с извършени множество строително-монтажни дейности, дори и те да са по различни договори, а не само по един договор. Така определеният от възложителя критерий за подбор изисква покриване от съответния участник на конкретен обем от извършени дейности, тъй като не е посочено като изискване изпълнение на определен брой договори. От

значение при преценката дали даден участник отговаря на поставения от възложителя критерий е единствено обстоятелството дали същият е извършвал дейности с предмет, сходен с този на обществената поръчка, както и дали същите са в изискуемия обем.

От събраните в административнонаказателното производство, както и в производството пред СРС доказателства, може да се направи безспорен извод, че „Улично осветление“ ЕАД покрива критерия за подбор, тъй като според представените 4 бр. договори с [община] баня, [община] и Столична община, дружеството е извършило доставка и монтаж на 5 372 бр. учили LED осветителни тела, което е над изискуемия минимум от 3000 светодиодни осветителни тела, определен от възложителя.

С оглед горното, съдът счита, че нарушение на чл. 58, ал. 1 вр. чл. 141, ал. 2 ППЗОП не е осъществено. Поради несъвпадане на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се отмени и вместо него да се отмени процесното НП.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК и като взе предвид направеното от касатора искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за двете инстанции. Представена е пред настоящата съдебна инстанция обаче, само фактура № 485 от 16.11.2022г удостоверяваща заплащане на адв. възнаграждение само за пред СРС. Тази фактура е представена и пред СРС. Въпреки описаната в списъка за разноски фактура № 486/ 2022г такава не е приложена към списъка. Тоест, дължат се единствено доказаните разноски в размер на 480 лв. заплатено адв възнаграждение за пред СРС по фактура № 485 / 16.11.2022г. Няма представени доказателства за заплатено адв възнаграждение за пред АССГ. Възражението за прекомерност на ответника по касация съдът намира за неоснователно, тъй като адв възнаграждение в размер на 480 лв. включва 80 лв. ДДС и съгласно приложимия в случая чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, касаеща определяне възнаграждение по административнонаказателни дела според който възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на минимум от 400 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение № № 2064/30.04.2024 г. по н.а.х.д. № 14593/2022 г. по описа на СРС, НО, 103 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 11-01-328 от 25.10.2022 г., издадено от директора на АДФИ, с което на Р. Й. В., като общински съветник при Столичен общински съвет, на основание чл. 141, ал. 2 вр. ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за обществените поръчки /ППЗОП/ (обн. ДВ, бр. 28 от 08.04.2016 г.) вр. чл. 32, ал. 1 ЗАНН е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 58, ал. 1 вр. чл. 141, ал. 2 ППЗОП.

ОСЪЖДА Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/ да заплати на Р. Й. В.

сумата от 480 лв. разноси .
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.